

Ο Τάφος του Χριστού

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το Μέγα Σάββατο η Εκκλησία στρέφει την προσοχή της στον Τάφο του Κυρίου μας. Καμία ημέρα του λειτουργικού έτους δεν παρουσιάζει πιο σύνθετο χαρακτήρα από το Μέγα Σάββατο, καθώς η η-μέρα αυτή μετέχει ταυτοχρόνως και της θλίψεως των Παθών και της χαράς της Αναστάσεως. Η Εορτή του Πάσχα, που πλησιάζει ό-λο και περισσότερο, κατακτά τελικά το με-γαλύτερο κομμάτι του Μεγάλου Σαββάτου.

Ας σταθούμε μερικές στιγμές δίπλα στον Τάφο του Κυρίου μας. Δύο αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη θα μας βοηθήσουν να πάρουμε το μήνυμα του Μεγάλου Σαββάτου. Το πρώτο μάς το δίνει ο ευαγγελιστής Λουκάς: «Κατακολουθήσασαι δε αι γυναίκες, αίτινες ήσαν συνεληλυθυίαι αυτώ εκ της Γαλιλαίας, εθεάσαντο το μνημείον και ως ετέθη το σώμα αυτού, υποστρέψασαι δε ητοίμασαν αρώματα και μύρα, και το μεν Σάββατον ησύχα-σαν κατά την εντολήν...». Στη ζωή κάθε μα-θητή του Ιησού υπάρχουν περίοδοι που ο Διδάσκαλος φαίνεται να έχει αποσυρθεί και να απουσιάζει. Είναι κατά κάποιο τρόπο στον τάφο. Οι γυναίκες της Γαλιλαίας μας υ-ποδεικνύουν ποια θα πρέπει να είναι η στά-ση μας αυτές τις στιγμές: είδαν τον τάφο, ή-ξεραν που ήταν ο Ιησούς. Και εμείς, ακόμη κι όταν ο Ιησούς μοιάζει να μην απαντά, α-κόμη κι αν παραμένει αόρατος, δεν θα πρέ-πει να αμφιβάλλουμε ότι είναι εδώ. Το βλέμμα μας πρέπει να παραμένει καρφω-μένο, αν όχι επάνω Του, τουλάχιστον προς τη δική Του κατεύθυνση. Οι γυναίκες δεν μένουν άπρακτες. Δεν λένε: «Τώρα πια δεν γίνεται τίποτε». Ετοίμασαν αρώματα για να αλείψουν το Σώμα Του. Συνεχίζουν να το τιμούν, ακόμη και τώρα που κείται χωρίς ζωή. Παρομοίως και κατά τις περιόδους που ο Ιησούς σιωπά και κρύβεται, ας μη σταματάμε να Τον έχουμε στο κέντρο της λατρείας

μας. Ας ετοιμάσουμε μύρα -μύρα αγάπης και καλών έργων- για να προσφέ-ρουμε ήδη από τώρα στον Φίλο που δεν βλέπουμε αλλά όταν και πάλι μας χαρίσει την παρουσία Του, γιατί το ξέρουμε ότι αυ-τό θα συμβεί. Στις ετοιμασίες των γυναικών δεν υπάρχει ίχνος εκνευρισμού· τηρούν την αργία του Σαββάτου, ξεκουράζονται. Η πε-ρίοδος που ο Ιησούς είναι στον τάφο, είναι η μυστική, κρυμμένη περίοδος της ζωής μας κοντά Του, μαζί Του, ο χρόνος της ανα-μονής και της σιωπής. Το Μέγα Σάββατο εί-ναι η γιορτή των μυστικών Του φίλων που ο κόσμος αγνοεί και που εκείνοι δεν θέλουν να γίνουν γνωστοί, παρά μόνο στον ίδιο.

Η ειρήνη του Μεγάλου Σαββάτου είναι στραμμένη προς το μεγάλο γεγονός του πρωινού της Κυριακής, προς τη δύναμη και τη χαρά της Αναστάσεως. Αλλά αυτή η ειρήνη πρέπει να διατηρηθεί: αυτές ακρι-βώς οι εξωτερικές προετοιμασίες για το Πάσχα εισβάλλουν και εμποδίζουν πολ-λούς από τους πιστούς να διατηρήσουν την ατμόσφαιρα της ησυχίας και της σιωπής.

Ας διαβάσουμε επίσης για άλλη μια φο-ρά τα λόγια του αποστόλου Παύλου προς τους Ρωμαίους: «Συνετάφημεν ουν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον... Οὕτω καὶ ἡμεῖς λογιζέσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μεν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ ζώντας δε τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». (Ρωμ. 6:4, 11) Αν μπορούσα να πειστώ ότι έχω πεθάνει μαζί με τον Χριστό, έχω ταφεί μαζί με Αυτόν, η πνευματική μου ζωή θα γινόταν τόσο πιο απλή και τόσο πιο εύκολη. Σε κά-θε πειρασμό, σε καθετί που εκτρέπει την προσοχή μου από το ένα και μοναδικό «οὐ ἐστὶ χρεία» θα απαντούσα. «Τί να το κάνω; Έχω πεθάνει. Είμαι στον τάφο του Διδα-σκάλου μου.» Αντί να συζητώ και να μάχο-μαι με τη ζωή, θα είχα τοποθετηθεί εξ αρχής α-πό την άλλη πλευρά (εννοείται ότι πρόκει-ται για τις αμαρτωλές επιθυμίες) και νεκρός για τον κόσμο της αμαρτίας, θα ζούσα πια μονίμως «ἐν Χριστῷ». Πρόκειται εδώ για μια πνευματική τακτική τού να «συνθάπτομαι» με τον Κύριό μου, τακτική αποτελε-σματική και προσιτή υπό όλες τις συνθήκες.

(Lev Gillet, Πασχαλινή κατάνυξη, εκδ. Ακρίτας, σ.97-100)